

Styrede tilfældigheder

Fra engageret socialrådgiver til sekretariatsleder i DS og retur til socialt arbejde.

Interview med Gertrud Birke

Af Annemette El-Azem, Historiegruppen 2022

Dansk Socialrådgiverforening

Blå bog

Gertrud Birke 1938 - 2023

Student – læste herefter psykologi på Københavns Universitet

1969 Socialrådgiver fra hold 42 Den Sociale Højskole Randersgade

Ansæt på Lillemosegård Voksenafdeling som socialrådgiver i Særforsorgen

1973 – 1974 Ansæt i Albertslund som socialrådgiver – valgt som første tillidsrepræsentant og samarbejdsudvalgsmedlem for klubben af socialrådgivere i Albertslund kommune

1972-1980 Skolenævnformand ved Hansted Skole i Valby

1974 – 1981 Sekretariatsleder med ansvar for løn og forhandling på det kommunale og amtslige område i Dansk Socialrådgiverforening. Ansæt under formand Susanne Voldby, herefter under formand Bjørn Christensen og endelig under formand Carsten Andersen

1980 Arbejdsret ved Københavns Universitet

1981-1982 Årskursus for socialrådgivere

Sagsbehandler i Københavns kommune og senere faglig leder af revalideringsafdelingen i Københavns amt

1982 -1986 Socialpolitisk Forening forretningsudvalgsmedlem

1986- 1999 Oprettede og drev Birkebo – en institution på Vesterbro til gavn for udsatte familier

Boede i Ørestaden og var i 20 år frem til sin død en ildsjæl i udviklingen af Ørestaden, blandt andet som formand for Vandlauget i Ørestadens Universitetskvarter

Introduktion

Vi socialrådgivere i nutiden står på skuldrene af det engagement og den indsats som engagerede socialrådgivere gennem tiden har tilført faget og Dansk Socialrådgiverforening.

Socialrådgiver Gertrud Birke var gennem 1970'erne en central person i Dansk Socialrådgiverforening, som fagligt og fagpolitisk engageret socialrådgiver blev hun ansat som sekretariatsleder i Dansk Socialrådgiverforening. Bistandslovens indførelse og amternes overtagelse af Særforsorgen var centrale arbejdsopgaver i perioden. Gertrud sad med i forhandlingerne og var med til at indgå Dansk Socialrådgiverforenings første selvstændige overenskomst med Amtsrådsforeningen I Danmark.

Gertrud opnåede som sekretariatsleder at samarbejde med tre formænd for Dansk Socialrådgiverforening inden hendes stilling, og øvrige to sekretariatslederstillinger, blev nedlagt og omlagt til politiske stillinger. Hun var i perioden med til at flytte Dansk Socialrådgiverforenings sekretariatet fra Nørrebrogade til Toldbodgade.

En af Gertruds grundsætninger lever stadig i Dansk Socialrådgiverforening, nemlig at man "Aldrig skal gå alene til en forhandling".

Efter tiden i Dansk Socialrådgiverforening var det svært at få et arbejde, der matchede engagement og kvalifikationer. Så efter to ansættelser i henholdsvis Københavns kommune og i Københavns Amt startede Gertrud sammen med sin søster institutionen Birkebo på Vesterbro. Birkebos målsætning var at være til gavn for udsatte familier og mange familier fik gavn af de tilbud som Birkebo udviklede. Slidt op, som Gertrud selv siger det, afsluttede hun sit arbejdsliv i Birkebo og overgik til pension. Institutionen gik kort efter Gertruds ophør konkurs.

Engagementet fortsatte Gertrud som pensionist i boligområdet Ørestaden, hvor hun var flyttet ind med sin mand. Blandt andet som formand for Vandlauget. Gertruds mål var, at de udlagte grønne områder skulle bibeholdes og at kanaler og vand skulle fyldes med liv, hvor mennesker kunne boltre sig.

Gertrud døde i 2023 kort tid efter at have godkendt renskriften af dette interview. Interviewet er Gertruds ord og fortælling om sit arbejdsliv og de tanker, der var drivkraften i engagementet som socialrådgiver.

Annemette El-Azem, Historiegruppen

Begge mine forældre var socialt engagerede og det smitter nok af i forhold til mit valg af uddannelse

Min far var sognepræst, og han havde den holdning, at kristendommen altid skulle handle om de socialt udsatte. Han var socialdemokrat og formand for skolekommissionen, sammen med skoledirektøren oprettede han børnehaveklasser og skolepsykologisk kontor, hvilket var noget helt nyt i sin tid.

Min mor syede tøj til børnene, der boede i husvildebarakkerne, og lavede skomageri i kælderens – hun tiggede såler hos skomagerne – og hun underviste de arbejdsløse voksne i at sætte såler på deres egne børns sko.

Mine forældres måde at forholde sig til samfundet på smittede af i forhold til mit senere arbejde som socialrådgiver og mit arbejde med oprettelsen og driften af institutionen Birkebo.

Mine forældre fandt hinanden i Settlementet på Vesterbro og da min ældste søster skulle læse og kom ind til København, fik hun et værelse der. Min mor indrettede et ekstra værelse i en skunk derinde, der sov jeg sommetider. Som ung lavede jeg frivilligt klubarbejde for unge piger fra Vesterbro og jeg mødte min kommende mand i Settlementet.

Det var i tiden i Settlementet, at jeg lærte at møde mennesker, hvor de er.

Socialrådgiverfaget er fantastisk

Jeg troede, at jeg skulle være bibliotekar, jeg læste mange bøger, men det skulle jeg ikke. Min ældste søster lokkede mig til at læse psykologi og jeg gik på et hold, hvor de andre skulle være skolepsykologer.

Vi lærte om Binet-testen, hvor man skulle bruge en stor brun kasse at teste ud fra. Det var en Sigsgaard, der var lærer, han var en af onklerne til Erik Sigsgaard. Han sagde, at vi skulle forestille os, at vi skulle intelligens teste mennesker i Australien – forstil jer hvad der skal være i denne kasse – forestil jer så, at I tager til USA – hvad skal der så være i testkassen - at teste er miljøbetingsbet.

Det var en franskmand Binet, der opfandt, at det at teste er miljøbestemt.

Men psykologistudiet var ikke min fremtid. Jeg fandt ud af, at det var nemt at gå over og læse til socialrådgiver. Min mand og min søster sagde, at jeg skulle gøre psykologistudiet færdigt, men jeg flyttede over til socialrådgiverfaget og socialrådgiverfaget er fantastisk.

Jeg har lært meget af socialrådgiverfaget og har brugt det i mange sammenhænge i mit liv i øvrigt.

Min opgave i statistik bliver brugt af Borgerrepræsentationen i København

Den Sociale Højskole var i Randersgade og var jeg glad for skolen og de fleste af mine medelever. Jeg boede tæt på skolen og sommetider cyklede vi hjem til mig, hvor vi på vejen købte vi et frisk rugbrød. Hjemme diskuterede vi alt muligt og kom tættere på hinanden og blev gode venner.

Jeg havde en lærer, som underviste i statistik. Min mand sad på det tidspunkt i Borgerrepræsentationen. Han havde bedt administrationen i kommunen om en opgørelse over børnetallets udvikling sammenholdt med antallet af daginstitutionspladser og antallet af planlagte nye pladser i områderne i København. Men administrationen kunne ikke udføre opgaven.

Sammen udførte min mand og jeg så en undersøgelse. Vi lavede en fremskrivning af tal, som vi havde fundet flere steder. Vi fandt ud af, at der i nogle af de områder, hvor administrationen lagde op til en udbygning af pladser, allerede var for mange daginstitutionspladser i forhold til antallet af børn.

Min mand brugte vores undersøgelse politisk og fik Borgerrepræsentationen med sig og jeg fik UG i statistik og det var ikke dårligt. Vores undersøgelse blev optrykt i Borgerrepræsentationens protokol.

Her sagde vores klienter, hvad de mente og de mente, hvad de sagde

Som færdiguddannet socialrådgiver kommer jeg til at arbejde på Lillemosegård. En institution for mennesker, der dengang blev kaldt for åndsvage.

Vi var en flok på 5 socialrådgivere, der blev ansat inden for Særforsorgen. Nogen af os kom på Vangede huse, hvor der var børn – jeg kom på

Lillemosegård og arbejdede med de voksne. **Her sagde vores klienter, hvad de mente og de mente, hvad de sagde.** Vi havde mange sjove oplevelser.

Vi var 3 socialrådgivere på et kontor på Lillemosegård. Jeg husker særligt én episode:

En dag kommer en klient ind og vil have penge – og det har vi ikke. Så siger klienten, at han vil spise alle de piller han har i et glas i hånden og at han vil blive siddende, indtil han får penge. Vi ringer til den vagthavende læge og spørger, hvad vi skal gøre. Den vagthavende siger, at vi skal lade ham blive siddende til han falder ned af stolen og så ringe efter en ambulance. Klienten bliver efterfølgende indlagt. Da han bliver udskrevet, kommer han på besøg på vores kontor og siger så til mig: ”Jeg gør det ikke mere, for overlægen siger, at ”organisten” ikke kan klare det.”

Vi havde mange hjemmebesøg hos hjemmeboende klienter, og mange steder var vi ved at komme galt af sted, fordi vi mente, at de hjemmeboende klienter selv skulle bestemme over egne penge. Klienterne fik alle sammen pension. Det var ikke altid lige godt og det var hos høj som hos lav fra Dragør til Direktøren i Nordsjælland. Ja, vi kom både hos direktøren og ude i de røde barakker i Valby med hul i gulvet, hvor rotterne kom op af gulvet. Alle havde en hjemmeboende søn eller datter, der var udviklingshæmmet og det var ofte meget kompliceret at få familierne til at forstå, at det var den voksne søn eller datters egne penge.

Vi kom også på afdelingerne på Lillemosegård. En dag så jeg på en af afdelingerne, at der lå en bunke kommunevalgkort i papirkurven, jeg gik ind til forstanderen på Lillemosegård og sagde, at de mennesker, der bor her, er ikke personligt umyndiggjort og derfor har de har ret til at stemme.

Forstanderen hørte efter og derfor kom klienterne til at stemme. Det betød, at den interne skoleleder på Lillemosegård, som stillede op for Socialdemokratiet i kommunen, fik mange personlige stemmer og kom ind.

Vi socialrådgivere lavede oprør undervejs, for eksempel var der faste pladser ved de konferencer, der ugentligt blev afholdt ved et langt conferencebord. Her drøftedes sager om klienters optagelse i Særforsorgen. Den lægelige leder sad for bordenden og lægerne havde ”faste” pladser. De hviskede og vi andre ansatte havde svært ved at høre dem, derfra hvor vi sad.

En dag tog vi socialrådgivere fusen på lægerne ved at sætte os på deres pladser. Lægerne blev forvirrede, så vi fik ordre fra den kvindelige overlæge på stedet om at sætte os, hvor vi havde siddet tidligere. Lægerne kunne ikke se meningen med, at vi socialrådgivere deltog i konferencerne.

DS første faggruppe for socialrådgiverne i Særforsorgen

På et Repræsentantskab i Dansk Socialrådgiverforening gik jeg på talerstolen for første gang i mit liv. Jeg gik på talerstolen for at få penge til at lave et fagligt fællesskab for socialrådgivere ansat i Særforsorgen i hele landet. Et sted hvor vi kunne diskutere de faglige ting. Jeg husker at jeg var ved at falde i ledningen på vejen derop til talerstolen. Forslaget fik flertal. Jeg mener, at det var den første faggruppe for socialrådgivere i Særforsorgen i Dansk Socialrådgiverforening, vi lavede her.

Når jeg ser et problem, så arbejder jeg for at løse det

Efter ansættelsen på Lillemosegård kom jeg til Albertslund kommune, her var jeg med til at oprette den første socialrådgiverklub i kommunen. Det var Henning Lindberg (tidligere administrativleder i DS), der kom ind til mig på mit kontor. Han var ansat i ledelsen i Albertslund kommune, og han sagde, at vi skulle lave en klub. Det satte mig i gang med at oprette klubben og jeg blev valgt som tillidsmand.

Når jeg ser et problem, så arbejder jeg for at løse det.

Vi havde en kamp med kommunen. Det var der, hvor man under energikrisen i 1972 ikke måtte varme op, og i julen måtte man ikke varme op på Rådhuset og samtidig skulle vi ansatte gå ned på halv tid i juleperioden.

I klubben mente vi ikke, at det kunne være rigtigt, at vi skulle betale for energikrisen ved at gå på halv tid hen over julen.

Jeg gik ind for at forhandle det med ledelsen – men det gik ikke godt. Jeg havde endda en løsning med, idet en af os socialrådgivere gerne ville have en deltidsstilling. Men ledelsen troede ikke på, at man var engageret, hvis man var på deltid. Så vi fandt ingen løsning – heller ikke for den, der ønskede deltid. Ledelsen ville ikke.

Jeg mener, at vi socialrådgivere i Albertslund kommune lavede Dansk Socialrådgiverforenings første klub i en kommune.

Det skændtes jeg meget med Dansk Socialrådgiverforenings senere formand Carsten Andersen om. Hvem der lavede den første klub i DS? Han mente, det var ham og jeg mente, at det var mig.

Jeg kendte Carsten Andersen helt tilbage fra Bispebjerg hospital, hvor jeg var praktikant. På Bispebjerg Hospital havde alle ansatte kitler på også socialrådgiverne og kvinderne skulle have lange bukser på. Men når vi socialrådgivere skulle ind på Ungdomsafdelingen, tog vi kitlerne af. De unge læger spurgte os socialrådgivere på en konference om, hvordan man kunne tale med patienterne på en ordentlig måde. Vi trak lægerne til side og sagde, at det var noget, vi havde lært på Den Sociale Højskole under uddannelsen som socialrådgivere.

Sekretariatsleder i Dansk Socialrådgiverforening

Jeg blev ansat som en af tre sekretariatsledere i Dansk Socialrådgiverforening og min vej ind til stillingen opstod, da en kollega fik øje på mig. Det var Birgit Skov Jensen (en af de andre sekretariatsledere i Dansk Socialrådgiverforening). Hun opfordrede mig til at søge ind. Jeg blev ansat og blev dermed en af de tre ansatte sekretariatsledere. Vi var med i foreningens ledelse og sammen med formanden, udførte vi det meste af arbejdet. Jeg havde en socialrådgiver Lillian Marquard Pedersen, som min sagsbehandlende sekretær, hun var en god støtte sammen med de andre ansatte i sekretariatet.

Opgaverne var fordelt mellem os. Sekretariatsleder Nina Wagner havde socialpolitikken og sekretariatsleder Birgit Skov Jensen sad på løn og ansættelse af socialrådgivere i staten. Så var der kommunerne og amterne tilbage til mig. Jeg troede egentlig, at jeg skulle have socialpolitik, men det skulle jeg ikke, den var taget.

Susanne Voldby var formand for Dansk Socialrådgiverforening og vi ansatte var meget glade for hende, for hun vidste, hvordan tingene var. Senere kom Susanne Voldby til FTF (Funktionærernes- og Tjenestemændenes Fællesråd) og der var hun konsulent, også for Dansk Socialrådgiverforening. Jeg kunne altid ringe til hende og få et ordentligt svar.

En tid med store forandringer i socialrådgivernes ansættelse

1970'erne var en tid med store forandringer for socialrådgiverne – Kommunalreformen – Særforsorgens udlægning til amterne, udlægningen af Mødrehjælpen og revalideringsklinikkerne og Bistandslovens indførelse.

Vi skulle sikre, at der var overenskomster og at alle socialrådgivere havde en plads og en passende stilling i overgangen til den kommunale og amtslige ansættelse. Hele dette store forhandlingsforløb, var jeg en del af. Vi sad 15 på hver side af bordet – fagforeningerne på den ene og arbejdsgiverne på den anden. Vi startede forhandlingerne med at spise en frokost i Håndværksrådet og så gik vi til forhandlingen. Dengang var der øl på bordet men jeg bad altid om the!

En af mine andre opgaver, som sekretariatsleder, var at betjene Lønudvalget i Dansk Socialrådgiverforening. Lønudvalget bestod af valgte medlemmer af foreningen, de blev kaldt "Udvalget for de tunge drenge". Der var en fra Tårnby Jan Hyttel, en fra Københavns kommune, Per Thomsen og Ilse Mikkelsen samt Boris fra Århus kommune. Vi havde regelmæssige møder sammen med den siddende formand. Under formand Carsten Andersen skulle jeg forelægge sagerne og en anden fast opgave var at være referent.

Jeg havde mindre børn, da jeg arbejdede i DS sekretariatet. Derfor havde jeg en aftale om, at mine børn altid kunne ringe ind til mig. Aftalen var, at jeg aldrig "sad i møde", når de ringede. Hjemme havde vi en privat plejer, der hjalp til, når der var lange dage.

Som ansat i DS har du pligt til at sige, hvad du mener...

Dansk Socialrådgiverforenings sekretariat lå øverst oppe i en lejlighed på Nørrebrogade. I 1978 flyttede sekretariatet ind i Toldbodgade. Under ombygningen af Toldbodgade blev der fjernet en bjælke og af den fik formand Carsten Andersen lavet smykker – et til hver af os sekretariatsledere, som tak for vores arbejde under flytningen.

Jeg værdsatte i særlig grad samarbejdet med Carsten Andersen. Han er den bedste leder jeg har haft - intet fittilihut der.

Da han startede som formand, sagde han til mig: "**Ved du hvad, Gertrud - du har pligt til at sige, hvad du mener og vi som politikere har ret til ikke at følge det.**" Den sætning har jeg senere brugt i mange sammenhænge

senere i mit liv. For eksempel i mit arbejde som formand for i Vandlauget i Ørestaden.

Jeg var i sekretariatet hen over tre formænd. Jeg sad i stillingen indtil de tre sekretariatslederstillinger blev omlagt til politiske stillinger. Ved omlægningen blev jeg fyret af formand Carsten Andersen. Han havde nok på fornemmelsen, at jeg ville stille op til en af de nye politiske poster, men efter min opfattelse var omlægningen fra ansatte sekretariatsledere til politiske valgte forretningsudvalgsmedlemmer forkert. Jeg var af den opfattelse, at det var forkert, at der hele tiden skulle nye forhandlere på overenskomsterne, derfor valgte jeg ikke at stille op.

Vi ansatte i DS nedlægger arbejdet på Repræsentantskabet

Jeg var med dengang, da vi ansatte i sekretariatet, nedlagde arbejdet på Repræsentantskabsmødet (Dansk Socialrådgiverforenings øverste myndighed). Vi ansatte var overbebyrdede, og vi havde sagt til formanden, at vi ikke kunne påtage os flere arbejdsopgaver gennem repræsentantskabet – og han lovede os, at vi ikke skulle få flere opgaver. En repræsentant gik på talerstolen og talte for en udvidelse af arbejdsopgaverne i sekretariatet og formanden sagde ingenting. Så sagde Birgit Skov Jensen, der styrede båndoptageren, at nu går vi og så slukkede hun for båndoptageren. Vi ansatte forlod Repræsentantskabet.

Formanden kom efter os ansatte og det tog en time inden vi genoptog arbejdet. Imens var der en af repræsentanterne, der prøvede at tænde båndoptageren, så Repræsentantskabet kunne fortsætte. Men så sagde de andre repræsentanter, at det var strejkeramt arbejde, og så blev båndoptageren slukket igen!

Gå aldrig alene til en forhandling

I min tid i sekretariatet blev jeg engang presset til at tage en forhandling alene og det skulle jeg aldrig have gjort. Jeg kunne ikke gennemskue arbejdsgivers snedige beregninger for overtid og jeg blev snydt. Arbejdsgiver fremlagde et beregningsgrundlag, hvor de ikke kom med korrekte oplysninger, Det betød, at de ansatte ikke fik, det de skulle have, hvis tallene havde været korrekte.

Jeg fik ikke skældud, da jeg kom tilbage til formanden, men jeg lærte, at man ikke skal gå alene til en forhandling.

Senere underviste jeg tillidsrepræsentanterne i, at man aldrig skal gå alene til en forhandling.

Dansk Socialrådgiverforenings første overenskomst med Amtsrådsforeningen i Danmark og individuelle forhandlinger i kommunerne

Da særforsorgen blev udlagt til amterne, skulle vi have en overenskomst og jeg var med til at lave første overenskomst med Amtsrådsforeningen i Danmark.

På KL-området ville HK ikke lade os få en selvstændig overenskomst, så socialrådgivere var en del af HK-overenskomsten. Derfor forhandlede vi sammen med HK. Vi havde årlige forhandlinger i kommunerne. KL, HK og jeg som repræsentant for Dansk Socialrådgiverforening rejste rundt og forhandlede i kommunerne. Vi boede på samme hoteller og fik talt om mange emner i den sammenhæng.

Dengang kunne en kommune eller den lokale klub indstille en ansat til en højere aflønning, når socialrådgiveren havde et særligt arbejde.

Nogle gange ville kommunen ikke give den højere løn, som klubben mente at socialrådgiveren med de særlige opgaver skulle have. Så sagde vi til medlemmet, at den pågældende ikke udføre arbejdet. Men det var meget svært at få dem til at lade være.

HK fulgte Dansk Socialrådgiverforenings arbejde tæt, fordi der ingen grænseaftale var, det ville HK ikke give os. HK var bange for, at socialrådgiverne tog HK arbejdet i kommunerne.

Vi samarbejdede med HK og jeg blev oplært i forhandlingsteknik af HK/Kommunals repræsentant Erik Balle. Jeg lærte, at man skal holde en god standard i samarbejdet. Jeg lærte meget af ham.

I 1970erne gik vi efter at hæve lønnen i de enkelte stillinger, og så måtte andre følge med op, sådan husker jeg Dansk Socialrådgiverforenings lønpolitik.

Dobbeltorganisering – partimedlemskab får stor indflydelse i DS

I 1970'erne var mange medlemmer af Dansk Socialrådgiverforening dobbeltorganiseret. De var medlem af et parti og medlemmer af Dansk Socialrådgiverforening.

De politiske partier på venstrefløj fik ad denne vej stor indflydelse på Dansk Socialrådgiverforenings varetagelse af interesser. Det betød, at de partiorganiserede medlemmer havde undergrupper i foreningen, hvor alt blev drøftet inden sager blev lagt op til en politisk beslutning i Hovedbestyrelsen eller på Repræsentantskabet. Grupperne med mest indflydelse var den kommunistiske gruppe og gruppen kaldet den diffuse venstrefløj

Specielt husker jeg, da kredsene blev dannet. Da foreslog den kommunistiske dobbeltorganiseringsgruppe, at kredsenes formænd skulle udgøre Hovedbestyrelsen, men det blev forpurret.

Arbejdsmiljøkampen i Hammel – en sejr

En sag jeg er særlig stolt af, er arbejdsmiljø sagen i Hammel – det er en af mine særlige sager. Jeg blev ringet op af 3 socialrådgivere, der havde det meget dårligt med arbejdspresset og som græd. De fortalte, at presset var så stort, at de tog varig skade af arbejdsmiljøet. Jeg havde netop haft arbejdsret og jeg læste i Hovedaftalen om ledelsesretten. Der står, at arbejdsgiveren har ledelsesretten og dermed ansvaret for arbejdsmiljøet. Jeg indkaldte til mæglingsmøde for brud på Hovedaftalen. Jeg påstod, at Hammel kommune havde brudt ledelsesretten ved at gøre folk syge. Jeg cyklede over til KL og først nægtede de at modtage brevet. Men til sidst fik jeg en underskrift og næste dag var der mæglingsmødet i KL med Borgmesteren fra Hammel.

Borgmesteren ville ikke underskrive referatet, fordi han ikke var enig. Men han blev hevet uden for døren af KL og måtte underskrive. Så var det, at jeg kom hjem med 3 nye socialrådgiverstillinger i Hammel kommune.

Jeg var imod konflikten i 1981

Da jeg var ansat i Dansk Socialrådgiverforenings sekretariat, fik jeg bevilliget årskursus på Den sociale Højskole, det betød at jeg var væk i et år for at læse årskursus på den Sociale Højskole.

Så kom konflikten, som jeg var i mod. Jeg skrev i Socialrådgiveren, at det var forkert at konflikte på det fremlagte grundlag. Arbejdsgiver ville jo gerne genforhandle tillæggenes værdi, men det blev ikke taget med i konfliktgrundlaget. Medlemmerne ville i konflikt.

Svært at få nyt arbejde efter ansættelsen i DS

Efter jeg fratrådte stillingen i Dansk Socialrådgiverforening, søgte jeg stillinger, som jeg ikke fik. Efter at have søgt flere stillinger, jeg var kvalificeret til, men ikke fik, fik jeg et vikariat i Københavns kommune i en sagsbehandlergruppe, der afskyede socialrådgivere. Jeg forsøgte ikke at gøre mig ud til bens og fik den tvivlsomme ros af kollegerne og arbejdsgiverne, at jeg *ikke lignede en socialrådgiver*.

I tiden i vikariatet husker jeg, at jeg havde en klient, der var fordrukken. I en samtale opdagede jeg, at klienten havde brækket en tommelfinger. Jeg kørte med ham på skadestuen og på vejen skulle han lige købe sig nogle øl. Klienten drak havskum og da vi kom ind på skadestuen, sagde klienten: "Jeg har min savbehandler med." Jeg nåede at avancere fra vikar til fastansat i afdelingen i Mimers Gade.

Min tid i Mimers Gade sluttede, da en af de tunge drenge fra Lønudvalget Jan Hyttel kontaktede mig og sagde, at jeg skulle søge ud i Amtet. Det gjorde jeg og var leder af revalideringsgruppen i 4 år. Det var derfra jeg startede institutionen Birkebo sammen med min søster.

Birkebo – til gavn for familierne

Vi oprettede Birkebo, en institution til gavn for udsatte familier. Birkebo eksisterede fra slut firserne og frem til 2000. Grundtanken i Birkebo var, at kun fantasien kunne sætte grænse for, hvordan vi kunne løse problemet.

I starten flyttede vi rundt med Birkebo inden vi endelig fik vi fast adresse i det gamle Apotek på Vesterbrogade. Huset var ejet af Hr. Salling og vi fik forhandlet os frem til en billig husleje. Et dejligt hus, hvor vi ansatte bestod af

et tværfagligt personale med en overenskomst, hvor alle skulle have samme løn.

Ideen med Birkebo var, at vi skulle tage familier med tunge sociale problemer i dagbehandling. Det var familier, hvor børnene var i fare for at blive anbragt. Vores arbejde var at lave en indsats i forhold til et udvidet helhedssyn med det formål at styrke familien. Det udvidede helhedssyn betød, at vi fx inddrog nabo, praktiserende læge og lignende i samarbejdet.

På et møde traf jeg erhvervsmanden Laue Traberg Smidt og spurgte ham, hvordan man kunne lave en privat virksomhed og han fortalte, at man kunne lave en forening med en bestyrelse. Han hjalp os og lavede vores vedtægter.

Sådan startede det og vi fandt ud af det. Jeg var jo vant til at komme i hjemmene og vi var rundt om ministeriet og fik økonomisk hjælp. Jeg var i forhandling med socialborgmester i København Pelle Jarmer, som jeg tidligere havde forhandlet med. Vi fik en aftale om pris pr. henvist familie, ikke store penge, men nok til at det kunne løbe rundt.

Da der var penge, fik jeg Lis Hillgård på som konsulent og hun lærte os blandt andet at fejl hedder "en ommer". Vi fik også en anden konsulent på som trænede os, som personale.

Da vi fik midler fra Egmont Fonden og fra Tipsmidlerne købte vi et sted i Sverige, så familierne kunne komme på behandlingsture. Det var meget værdifuldt for familierne.

Til sidst var jeg slidt op og stoppede i 1999 som 62 årig med arbejdet i Birkebo. Institutionen kørte videre, men lukkede i 2000, da den gik konkurs.

Jeg havde den tanke, at Bymuseet i København måske kunne være interesseret i at opbevare klientsagerne, men sagerne blev destrueret i forbindelse med konkursen.

Vi havde nogle gode tider sammen med borgerne. Hvis en klient havde brug for kørekort, fik vi det ordnet. Vi havde ture ud af huset – gik på museer – på havnerundfart – tilførte klienterne noget kulturelt.

Hver gang vi fik en ny klient, fik de en kop med deres eget navn på. De fik den da de kom og fik den med, når de afsluttede. Jeg fik også min kop med, da jeg sluttede.

Vi havde gode resultater og afholdt en årlig konference, der tog afsæt i vores dagligdag, hvor vi hyrede de bedste til at holde oplæg. Vores klienter deltog,

sagsbehandlerne deltog, samarbejdspartnere deltog, ministeriet deltog. Det myldrede ind. Kommunen havde lukket for efteruddannelse, derfor myldrede det ind. I Vanløse afdelingen lukkede de kontoret, så de kunne deltage i konferencen.

Jeg var glad for årene i Birkebo og mange familier fik glæde af stedet.

Jeg tror på styrede tilfældigheder

Jeg og min mand flyttede ind i det nybyggede område i Ørestaden Nord. Derfor har jeg fra starten været med til at organisere beboerne i Ørestad Nord i et samspil med og på et initiativ fra tidligere direktør for Danmarks Radio Christian Nissen. Vi etablerede et vandlaug. I Vandlauget var det min målsætning, at de grønne områder ikke skulle bebygges og at betonkanalerne i Ørestaden skulle gøres levende og bruges - der skulle være liv, kajaker, og robåde.

Det kom der, og det er der i dag.

Som afslutning vil jeg helt overordnet sige, at jeg tror på styrede tilfældigheder. Mit eget liv har været styret af andre, der har tilbudt mig muligheder - muligheder som jeg har grebet og gjort mit bedste for at udvikle.

